

PRÆDIKEN TIL JULEDAG

"Og det skete i dage...."

- Den indledning kender vi så godt, at det næsten er som med eventyrenes:

"Der var engang"

Det føles trygt og kendt!

Det er som at træde tre trin op, og gå ind i historien i hovedpersonernes fodspor og få et glimt af en verden, der ikke er vores egen.

Og den verden vi får et glimt af i dag, er en verden, der var for mange, mange år siden!

-En verden hvor Guds søn blev født i Betlehem.

.....

De fleste eventyr, vi kender er gendigtet og fortalt i utallige versioner:

De findes i Disneyudgaver, i nye oversættelser, i pixibøger og i romaner.

Alle sammen giver de os noget nyt eller anderledes til de oprindelige eventyr, men samtidig tager de måske også noget væk fra os.

For der ligger en helt særlig kraft i det der gentages, det: - vi næsten kan udenad.

Og sådan er det også med juleevangeliet, som også findes i utallige versioner.

Alligevel har den oprindelige, enkle fortælling om Guds søn, der kommer til verden en helt særlig rytme.

En rytme der får os til at læne os ind i ordene, så vi slapper af i det, fordi vi ved præcis, hvordan det lyder.

I år hører vi endda de helt samme ord i dag, som vi hørte i går, juleaften.

Juleaften hvor alle vores forberedelser kulminerede i den fest, vi har købt ind og pyntet op til igennem en hel lang december.

I går var ordene optakt!

I dag er *det sket*.

- Ordene er tilbageblik og erindring, på samme måde, som når vi efter en stor fest tænker tilbage på talerne, sangene og samtalerne ved bordet.

.....

Men lige i år og i dag tænker vi måske tilbage på en juleaften, der *ikke* helt blev, som julen plejer:

- Måske var det kun de allernærmeste der sad rundt om bordet.

Måske kunne vi ikke nå rundt om juletræet, fordi der simpelthen ikke var hænder nok at række ud efter.

- og måske sidder vi nu tilbage med en følelse af, at juleaften ikke blev helt rigtig denne gang.

-Og derfor er det måske også lidt sværere at læne sig ind i de velkendte ord, om "det der skete i de dage..." lige i år?

.....

-Vi burde nok ikke tale om corona i dag.

For det er næsten ikke til at holde ud, at tale mere om det!

Men måske kan vi alligevel ikke lade helt være med at tænke på, at der er meget, der er taget fra os i år.

Vi savner det, vi plejer at gøre!

- og vi savner måske især, at vi ikke skal vende og dreje og tage forholdsregler for hver eneste beslutning, vi tager.

Det er udmattende og frustrerende i en grad, så vi måske til sidst slår ud med hænderne og tænker pokker tage det hele.

Personligt kan jeg næsten ikke holde ud hverken at sige eller tænke:

- at så må vi finde lys og glæde i det, vi så kan gøre:

Tænde et lys, synge sammen hver for sig, ringe, skype eller holder møder på teams.

Jeg gider heller ikke tænke på endnu en sommer uden at kunne tage ud af landet, eller at det jo også er rart at få mere tid med den allernærmeste familie!

Alt det HAR vi gjort, og nu er det ikke sjovt mere!

Og i år fristes jeg næsten til at spørge:

Om der overhovedet er lys og ro nok i julens budskab til, at vi selv kan få håb igen?

Men midt i de mørke tanker;

-så læste jeg en kommentar i en eller anden debat på de sociale medier, der fik mig til at smile lidt på trods af al irritation og frustration:

Opslaget handlede om noget med julen og kirken og en eller anden havde skrevet noget om, at det jo var helt absurd at forestille sig at, en fødsel i en stald for tusinder af år siden skulle ændre noget som helst i dag!

Og så var der en der kommenterede med de her ord:

Sidste år havde du nok heller ikke forestillet dig, at en syg flagermus i Kina kunne ændre noget som helst i verden!

Og DET er alligevel sært opmuntrende at tænke på midt i alt det, der ikke er til at holde ud!

-At EN flagermus har væltet "plejer" omkuld i år!

Hvor meget kan et menneske så ikke gøre?
-og hvor meget kan et helt særligt menneske så ikke gøre?

-Og det der skete i de dage - for så længe siden er jo så meget større end en syg flagermus.

Et lille barn blev født, Guds barn blev født, og han voksede op og fortalte os, at Gud er kærlighed, - at vi må kalde Gud vores far, og at der er håb selv i det dybeste mørke!

.....

I år blev det en flagermus, der gav mig håb igen eller håb på trods!

Næste år lander juleglæden og julefreden der forhåbentlig helt af sig selv - uden flagermus i en jule- og adventstid, der er fuldstændig som den plejer at være!

Rigtig glædelig jul!

